

תת"ע 6374/02/14 - שלומי פיניש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6374-02-14 מדינת ישראל
תיק חיצוני: 60200581043

מספר בקשה: 11

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
שלומי פיניש	מבקשים
מדינת ישראל	נגד
	משיבים

החלטה

בפני בקשתו השנייה של הנאשם לביטול פסק דין שניתן ביום 18.3.15 בהיעדרם של הנאשם וב"כ.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961,

לאחר קיום הליך הוכחות הושתו על הנאשם קנס בסך 1000 ₪ קנס, 24 חודשי פסילה בפועל ושלושה חודשי פסילה וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

דיון ההוכחות נקבע לראשונה ביום 15.9.14 ונדחה פעמיים לבקשת הסנגור בשל נסיבות אישיות.

ביום 11.9.14 נדחה הדיון בשל מחלת הנאשם על פי בקשה שהוגשה יום לפני דיון ההוכחות וביום 10.11.14 נדחה הדיון בשל מחלת הסנגור גם על פי בקשה שהגיש הסנגור יום לפני דיון ההוכחות.

ביום 16.3.15 דהיינו יומיים בלבד לפני מועד ההוכחות הגיש הסנגור בקשה לדחיית מועד הדיון וזאת בפעם השלישית. בנימוקיו ציין הסנגור כי אינו חש בטוב אך לא צירף לבקשתו כל אסמכתא רפואית. כמו כן נימק הסנגור את בקשת הדחיה בקיומם של שני דיונים נוספים שנקבעו לטענתו לאותו מועד.

בקשתו של הנאשם נדחתה ביום שהוגשה. במסגרת החלטת הדחיה הוזכר הסנגור כי אם הוא או הנאשם לא יתייצבו

לדין יוכרע דינו של הנאשם בהעדרם.

חרף החלטת בית המשפט עשה הסניגור דין לעצמו והציב בפני בית המשפט עובדה מוגמרת בכך שלא התייצב לדין ההוכחות.

תחת אי התייצבותו הגיש הסניגור בקשת דחייה נוספת בנסיבות רפואיות. גם לבקשה זו לא צירף הסניגור אסמכתא רפואית.

בקשת הדחייה נדחתה והדין התקיים בהעדרם של הנאשם וב"כ.

ביום 29.4.15 הגיש ב"כ הנאשם בקשה לביטול פסק הדין שנדחתה על פי הנימוקים שנכתבו בפרוטוקול הדיון מיום 18.3.15.

בפני בקשה נוספת לביטול פסק הדין שהוגשה על ידי סניגורו החדש של הנאשם .

לטענת הנאשם סניגורו דאז הטעה אותו והודיע לו שהדין נדחה ובשל כך לא התייצב לדין ולא ניתן לו יומו בבית המשפט.

כמו כן טען הנאשם שיש לו טענת הגנה משמעותית לפיה הסיבה להמצאות ריכוז אלכוהול גבוה בבדיקת הינשוף הינו תוצאה של המצאות אלכוהול בחלל הפה בשל צמר גפן ספוג ערק ששם לטענתו על שיניו , לפני הבדיקה, עקב כאב שיניים. כתימוכין לכך טען, כי צלח את בדיקת המאפיינים היטב.

דין

נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדר ואולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים - כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש למנוע עיוות דין, וראו ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 29.12.09):

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982."

לעניין אי ההתייצבות הנאשם- יתכן וסניגורו של הנאשם דאז התרשל בתפקידו כלפי הנאשם ואולם שומה על הנאשם

לוודא כי הדיון אכן נדחה. טענתו כי היה בטוח שהדיון יידחה כפי שקרה גם בפעמים הקודמות אינה מצדיקה העדר בדיקה, וזאת כאמור מבלי לקבוע דבר לגבי התרשלות עורך דינו.

לעניין מניעת עיוות דין- איני סבורה שלנאשם עומדת טענת הגנה טובה. טענת הנאשם כי בחלל פיו היה אלוהול ולא בנשיפתו אינה מתיישבת עם אופן השימוש במכשיר הינשוף.

הנאשם מודה בחקירתו -טופס תחקור חשוד ת/1, - כי שתה "דרינק או שניים" וגם שם ערק על השן. אף בדוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, ת/7 טען הנאשם כי שתה בירה וכוס אחת של וויסקי.

בנוסף, בהתאם למזכר ת/8 נתפס הנאשם נוהג בשעה 00:57, נכשל בבדיקת נשיפון, בצע בדיקת מאפיינים אותה עבר בהצלחה, והמתין פרק זמן של לפחות 15 דקות ללא שהכניס דבר לפיו או הקיא. בדיקת הינשוף בוצעה בין השעות 2:07 לשעה 2:15, זמן רב לאחר שנתפס.

הטענה כי בחלל פיו של הנאשם היה אלוהול אינה סבירה שכן חלפה יותר משעה מאז שם לטענתו ערק בפיו עד לבדיקת הינשוף וזאת מבלי שהכניס דבר מה לפיו.

בנוסף, מכשיר הינשוף תוכנן לגלות אלוהול בפה ולהתריע על כך. בדיון הוכחה תקינותו של במכשיר באמצעות תע"צ תקינות. גם הנאשם לא טען בבקשה טענה לגבי תקינות המכשיר. במקרה זה לא התריע מכשיר הינשוף על אלוהול בפה.

באשר לטענת הנאשם לפיה לא ניתן להרשיע את הנאשם כי יש פער בין האלוהול בנשיפה לאלוהול בדם .

ראשית, בהתאם לפקודת התעבורה ניתן להרשיע בנהיגה בשכרות על סמך המצאות ריכוז אלוהול בנשיפה ולא רק בדם.

שנית, חלף פרק זמן ארוך של יותר משעתיים מרגע ששתה הנאשם אלוהול או שם ערק על שיניו ועד שנבדק במכשיר הינשוף. אף לדברי הנאשם הוא שתה בפעם האחרונה בשעה 22:30 (ת/1 טופס תחקור חשוד). מדובר בפרק זמן מספיק שבו האלוהול עובר תהליך ספיגה בדם. (וראו תת"ת (י-ם) 9817/07 **מדינת ישראל נ' סנפירי**, לא פורסם (מיום 29.10.07))

העובדה שהנאשם צלח את בדיקת המאפיינים אינה שוללת את האפשרות שהיה שיכור.

הבדיקה המדעית נועדה להגדיל את מעגל הנכללים בהגדרת "שיכור" גם לאלו שאינם נראים סובייקטיבית כשיכורים (וראו ר"ע 666/86 **סודאקי עודה נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(4) 463).

באשר לעונש שנגזר על הנאשם. על הנאשם הושת, בין היתר, עונש של 24 חודשי פסילה שהוא עונש המינימום הקבוע בחוק לעבירה של נהיגה בשכרות ולא יותר מכך.

עונש זה נקבע בהתחשב בכך שההתרשמות מהנאשם היתה כי הוא שיכור ברמה קלה, שריכוז האלכוהול הצביע על שכרות ברמה בינונית ועמד על 425 מק"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף ולנוכח עברו הלא מקל של הנאשם הכולל 36 הרשעות קודמות.

לסיכום, איני מוצאת הצדקה לאי התייצבות הנאשם לדין ואיני סבורה כי יגרם לו עיוות דין כתוצאה מאי ביטול פסק הדין הן לנוכח סיכויי ההגנה הקלושים והן לנוכח העונש המידתי שנגזר עליו בנסיבות העניין.

הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין מורה על ביטול תוספת פיגורים. הנאשם ישלם את הקנס בסך 1,000 ש"ח בארבעה תשלומים חודשיים החל מיום 3.1.16.

מזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ' כסלו תשע"ו, 02 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.